

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**PSALTE=||RIVM DAVIDIS || CARMINE REDDITVM || PER
EOBANVM || HESSVM.||**

Hessus, Helius Eobanus

Lipsiae, 1557

VD16 B 3198

Psalmvs XXXI. In te Domine speraui, non confun.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69301](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69301)

In te Domine speraui, non confun.

ARGVMENTVM.

Est precatio, sed in qua uarij affectus cerantur, nunc laudantium Deum, nunc iterum trepidantium, & orantium ad Deum, nunc adhortantium alios quoq; ad fidē etc. Hæc uarietas magnam consolationem habet. Ostendit enim ne sanctos quidem semper eadem esse animi firmitudine contra mala.

Quos agat affectus duris uita anxia rebus,
Quas eadem grates libera facta ferat:
Hoc tibi Psalmographus depinxit carmine uates,
Cuius ut agnoscas munera, discere sequi.

Vincenti Psalmus Dauid.

Cuius ab humanis non est effabile nomen
Vocibus, o rerum spes, uia, uita, salus:
In te præsidium statui mihi, tota salutis
Spes est in manibus condita nostra tuis.

Precatio. Ne sine, ut incutiant aliquem mihi adacta pudorem
Scandala, sed solita me tueare fide.

Huc age flecte tuas, quibus omnia percipis aures,
Et cuiò ser, supplex quam tuus ambit, opem.
Sis mihi in auxilium tanquam fortissima rupes,
Quamuis armorum frangere nulla queat.
Sis uice munitæ quam nemo cuerterit arcis,
Illa domus nostræ cura salutis erit.

TU

Tu siquidem turris fortissima, tu mea rupes,
 Tu mihi dux igitur, tu mihi rector eris.
 Quæ posuere mali, de retibus erue captum,
 Plus alijs longe roboris unus habes.
 Accipere hanc animam manibus digneris amicis,
 Et commendatam ser precor esse tibi.
 Nam tua me pietas & ab hoste & peste redemit,
 Vno te poterit uerius esse nihil.
 Odio qui magicas uitam coluere per artes,
 Omnis at in Domino spes mihi fixa manet.
 Cum me lætifica facias pietate beatum,
 Qui potero laudis non memor esse tuæ?
 Hæc mihi gaudia erunt ppria, hæc mihi uota manebunt
 Læter ut ex animi dexteritate tui.
 Nam mea percussi sanasti uulnera cordis,
 Depulit ærumnas & tua dextra meas.
 Nec me passus eras includi hostilibus armis,
 Lata uia est pedibus, te duce, facta meis.
 Respice me, miserere pater, pius esto roganti,
 Nam miser ærumnis opprimor immodicis.
 Assiduo facies contabuit anxia luctu,
 Sunt sua nunc animæ uulnera facta meæ.
 Comminuit miserum pungens angustia uentrem,
 Amisit uires anxia uita suas.
 Languit assiduis consumta doloribus ætas,
 Et mea me uirtus deflua deseruit.
 Delicta euertunt mea me, corda ægra fatiscunt,
 Nec succus miseris osibus ullus mest.
 Omnibus opprobriū contemnor ab hostibus, & sum
 Factus uicinis fabula fœda meis.

Ratio precat
 onis te solum
 habeo adiuto
 rem,

Gratiarũ actio
 p liberatione.
 Redit ad pre-
 cationem.

Redit ad pre-
 cationem.

Narratio in
 qua cõmemo-
 rat afflictiones
 & pericula.

Vide hic quo-
 modo sancti in
 mundo habe-
 antur.

B

Dis

Digressum foribus noti fugere, nec ægro
 Vllus amicorum ferre uolebat opem.
 Non est ulla mei ratio super amplius ullis,
 Ac si me fati uincula dura ligent.
 Ceu nunquam fuerim, me obliuiscuntur amici,
 Creditus abiectæ sum uelut umbra rei.
 Nam mala fama meas multorum perculit aures,
 Et quacunq; solet parte uenire timor.

Repetit preca-
 tionē, & osten-
 dit exemplum
 quod nos in si-
 milibus pericu-
 lis sequi debe-
 mus.

Dum male consultant qua me ratione trucident,
 Qua capiant animam conditione meam.
 Nostra tamen soli tibi spes constanter adhæret,
 Nam mihi te præter quis Deus esse potest?
 In manibus mea uita tuis & tempora uitæ,
 Bripe ab hostili me pater alme manu.
 In me sparge tui radios & lumina uultus,
 Esse tua saluum pro pietate sine.

Imprecatio cō-
 tra hostes.

Néue pudefiam fragilis discrimine uitæ,
 Totus enim de te pendeo teq; sequor.
 Impia turba suo confusa pudore feratur,
 Mutescat Stygios impius ante lacus.
 Mendaces fileant de iusto falsa loquentes,
 Dum fastu nimio turgida corda gerunt.

Ἐπιφώνημα
 In quo prædic-
 cat Dei bonita-
 tem, ut iterum
 ad gratiarum
 actionem acce-
 dat.

Quam bona seruasti te magna timentibus, & quam
 Sunt ea secreta condita claue tibi.
 Iam mundo spectante tuis bona quanta dedisti,
 Submitunt fidei qui sua corda tuæ.
 Occule sub latebris ipsos, ne turba malorum
 Irruat, & capitis iura superba ferat.
 Ipsos ceu tacito tuguri sub culmine condes,
 Ne mala iurgatrix lingua mouere queat.

Atq;

Atq; hymnis & laude Deus dignissimus omni est,
 Qui mihi munita dexter in urbe fuit.
 Cum fugerem præceps, & spes iam nulla subesset,
 Mens fuit abiectum me procul esse tibi.
 Audisti tamen, & precibus rata uota dedisti,
 Abs te cum querula uoce precarer opem.
 Diligite ô animæ Dominum, pia pectora, sanctæ:
 Is seruat fidei quos pia cura tenet.
 Ille superborum factis sua iusta rependit
 Præmia, fastosos destruit ille uiros.
 Esse uiri constanti animo, qui nomen amatis
 Ipsius, hic uobis fortia corda dabit.

Gratiarū actio

Ecce affectus
sanctoꝝ in ten-
tationibus.Adhortatio ad
ecclesiam, ut in
periculis sint
constantes, &
expectent libe-
rationem.

PSALMVS XXXII.

Beati quorum remissæ sunt.

ARGUMENTVM.

Hic Psalmus habet doctrinam insignem
 de iustificatione, quod iusti & beati sumus,
 non alia re, quam si peccata quæ habemus
 omnes non imputentur, tegantur, remittan-
 tur, hoc est, non iustificamur operibus, aut
 lege, sed sola fide, quæ apprehendit miseri-
 cordiam Dei, quam in Christo declarauit, si-
 cut Christus dicit: Qui credit in me, non ui-
 debit mortem in æternum. Item: Qui credi-
 derit & baptizatus fuerit, saluus erit.

Quæ uis peccati, quæ sit natura reatus,
 lanua quæ ueniæ, quo reseranda modo:

E 2

Hic